

Arrest

nr. 276 339 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat Mr. P. DE BLOCK en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 21 december 2016 op het Belgische grondgebied toegekomen en dient op 5 januari 2017 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 27 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 206 743 van 12 juli 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 14 augustus 2018 dient verzoekster wederom een verzoek tot internationale bescherming in. De CGVS neemt op 28 september 2018 de beslissing waarbij haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 8 november 2018 dient verzoekster voor de derde keer een asielaanvraag in. De CGVS verklaart ook deze asielaanvraag op 27 juli 2019 niet-ontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 19 augustus 2019 dient verzoekster voor de vierde keer een verzoek tot internationale bescherming in. De CGVS oordeelt opnieuw dat het herhaalde verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 237 667 van 30 juni 2020 het beroep verwerpt.

Op 2 september 2020 dient verzoekster voor de vijfde keer een verzoek tot internationale bescherming in. De CVGS verklaart de aanvraag niet-ontvankelijk op 3 februari 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 13 november 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 28 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 april 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2020 werd ingediend door :

H., N. A. H. (R.R.: ...) nationaliteit: Irak

geboren te Bagdad op (...)1959

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw geeft aan vervolging te vrezen indien ze terugkeert naar Irak en verwijst naar de bescherming die haar geboden wordt via artikel 3 van het EVRM. Ze verwijst naar dezelfde motieven als de motieven die ze aanbracht voor de Belgische asielinstanties, namelijk de vrees voor vervolging door haar radicaal extremistische ex-echtgenoot die eist dat zijn dochter uitgehuwelijkt zou worden in Irak. De Belgische asielinstanties hebben echter deze asielmotieven onderzocht en ongelooftwaardig bevonden. Sedert haar komst in België in 2017 heeft mevrouw 5 verzoeken om internationale bescherming ingediend die allen werden afgewezen. Er werd ook geen bewijs aangebracht dat mevrouw zou worden blootgesteld aan willekeurig geweld in Irak. Volgens de Belgische asielinstanties doen er zich geen persoonlijke omstandigheden voor waaruit een reëel risico op schade zou blijken als gevolg van willekeurig geweld in Bagdad. Mevrouw legt een Turks UNHCR-document (Refugee Certificate) voor waarop staat vermeld dat ze vluchteling zou zijn, maar dit document is geen recent document, want werd uitgegeven in 2014, bijna 8 jaar geleden. Dit document zegt niets over haar huidige situatie ten overstaan van Irak. Mevrouw geeft aan in Irak gediscrimineerd te zullen worden als ongelovige, alleenstaande vrouw. Mevrouw gaf tijdens haar verzoeken om internationale bescherming aan een soennitische moslima te zijn.

De verklaring dat ze nu plots niet gelovig zou zijn, is niet geloofwaardig. Mevrouw beschikt bovendien over een familiaal netwerk in Irak waarop ze kan terugvallen. Haar moeder woont nog steeds in Irak. Mevrouw heeft ook 8 broers en zussen die - buiten 1 die in Duitsland verblijft en 1 die in de Verenigde Staten van Amerika verblijft -allen in Bagdad (Irak) verblijven.

Mevrouw verwijst naar haar zoon die in België de subsidiaire bescherming genoot en nu de Belgische nationaliteit heeft en artikel 8 van het EVRM. Mevrouw verklaart volledig afhankelijk te zijn van hem, maar toont dit niet aan.

Dat mevrouw samenwoont met haar zoon, toont niet aan dat ze van hem afhankelijk is. Het hebben van

familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er worden geen bewijzen voorgelegd, buiten hun samenwoning, dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen een ouder en een meerderjarig kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van mevrouw niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Haar dochter die in België verblijft, maar niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, kan haar vergezelden bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

De medische elementen die mevrouw aanbrengt, tonen niet aan dat mevrouw omwille van medische redenen niet in staat zou zijn een (vliegtuig-)reis te ondernemen, noch dat ze geen toegang zou krijgen tot medische zorg en behandelingen in haar land van herkomst.

De elementen van integratie die mevrouw aanbrengt, zoals de taallessen Nederlands die ze volgde, de vrijwilligerscontracten die ze voorlegt via onder meer vzw SPIT voor het Kringloopcentrum, de lessen ‘Kunst en cultuur’ die ze volgde, de geloofwaardige aanbevelingsbrieven van Belgen die haar hebben begeleid gedurende haar verblijf in België en dat ze geen enkel strafbaar feit pleegde op Belgisch grondgebied, zijn bewonderenswaardig, maar vormen op zich geen buitengewone omstandigheden die het haar nu onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om terug te keren naar haar land van herkomst om zich van daaruit te richten tot de Belgische ambassade. Mevrouw kan deze elementen van integratie evenwel aanbrengen voor de Belgische ambassade om een visum te verkrijgen.

Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont mevrouw niet aan dat zij als Irakese vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Irak terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De informatie in de aanvraag van mevrouw zoemt niet in detail in op de situatie van Irakezen die naar hun herkomstland willen terugkeren. De loutere verwijzing naar de coronapandemie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden.

Ten slotte nog een opmerking: de Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden mevrouw kan via deze centra in Bagdad en Erbil een visum aanvragen. Meer informatie is terug te vinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgiekomen/visum-voor-belgie>

* * *

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs die eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

Op 29 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 274 937.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van de rechten van verdediging, van het beginsel van gelijkheid van wapens, van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur, van artikel 9bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“C. Grieven

De artikelen 4 tot 6 van de wet openbaarheid van bestuur luiden als volgt:

“Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken. De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd. Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6. [...]

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen.”

Tegenpartij heeft, wat haar betreft, een rechtstreekse toegang tot het dossier van verzoeker, terwijl zijzelf een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen om toegang te krijgen tot de elementen van zijn dossier, wat op zicht reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens uitmaakt.

Gelet op wat voorgaat mag er dan minstens van de verwerende partij worden verwacht dat zij een snelle opvolging vergt aan de aanvragen tot inzage van administratieve dossiers die haar worden gericht.

Ter herinnering, de procedure van toegang tot de dossiers van de verwerende partij verloopt als volgt:

- 1) Een schriftelijke aanvraag moet worden gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 2) Indien de verwerende partij hier tijdig op antwoord (oftewel binnen de beroepstermijn), meldt ze schriftelijk aan verzoeker dat het dossier ter beschikking staat op de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3) Een afspraak om het dossier persoonlijk te gaan afhalen moet dan nog worden vastgesteld, daar de dossiers noch per fax, noch per e-mail kunnen worden overgemaakt, zelfs niet aan advocaten van andere balies dan die van Brussel.

De procedure voor uw Raad is een procedure die voornamelijk schriftelijk is.

Dit houdt dus in dat het des te belangrijker is voor verzoeker om een snelle toegang te verkrijgen tot hun dossier, om na te gaan indien een beroep zich in concreto verantwoordt tegen een administratieve beslissing, en om het desgevallend verzoekschrift uitvoerig en compleet te kunnen opstellen.

De procedure voor uw Raad houdt inderdaad in dat verzoeker, na de indiening van het verzoekschrift, geen enkel nieuw argument meer kunnen invoeren, die zou blijken uit een administratief dossier die laattijdig werd overgemaakt.

Uw Raad mocht deze beginselen trouwens herhalen in een arrest dd. 12.07.2011:

“In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overgelegde stukken en procedurestukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001).

Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen op een terechtzitting kan invoeren.

De Raad wijst erop dat ter terechtzitting de partijen slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o B.6).(...)

Zoals de verzoekende partij stelt is het verzoekschrift het enige en belangrijkste procedurestuk dat zij kan aanwenden om haar argumenten schriftelijk uiteen te zetten. [...] Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een 'pro-forma' verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stellen. De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende partij zou nochtans de verzoekende partij hiertoe de verplichten. In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het emailverkeer tussen de verwerende partij en het CDBV van 24 februari 2011. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevond. De verzoekende partij voert terecht de schending aan de rechten van verdediging aan." Deze rechtspraak dient terzake te worden toegepast, in de mate dat het verzoekschrift in nietigverklaring het voornamelijk en belangrijkste stuk van de rechtspleging is, waarin verzoeker hun argumenten moeten kunnen uiteenzetten.

Het feit dat huidig verzoekschrift ingediend is moeten worden zonder dat er voorafgaandelijk een inzage van het administratief dossier mogelijk is geweest, schendt in casu de beginselen en wettelijke bepalingen aangehaald in het middel, in het bijzonder het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van de verdediging.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen en beginselen opgesomd in het middel en dient op grond hiervan te worden vernietigd."

Artikel 8 van het EVRM stelt dat "Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven"

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204)

Dat opgemerkt dit te worden dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Bagdad.

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken.

De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

4. Toepassing in concreto:

Dat verzoeker op basis van navolgende argumentatie een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

A. ONTVANKELIJKHEID

1) Verblijfplaats in België

Verzoekers verblijven thans in België te (...). (Stuk 2)

2) Buitengewone omstandigheden

Voor een ontvankelijke 9bis aanvraag moeten buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend vanuit het land van herkomst.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat deze buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht hoeven uit te maken (zie bijvoorbeeld RvSt. 9 april 1998, 73.025). Bij de beoordeling van deze buitengewone omstandigheden moet bovendien het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (RvSt. 1 april 1996, nr. 58.969).

Verzoekers baseren zich op volgende buitengewone omstandigheden:

(i) Verzoeker heeft vrees voor vervolging in Irak. Verzoekers verwijzen in dit verband naar haar uiteenzetting betreffende de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn asielaanvraag (cfr. supra);

(ii) Verzoeker is sinds lang arbeider-vrijwilliger en wenst te werken voor een Belgisch werkgever als knelpuntberoeper (Stuk 6). Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Irak om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen zou zij haar werk, minstens zijn kans op werk als knelpuntberoeper en arbeider in België verliezen. Overigens zou zij gelet op haar profiel als "ongelovige" alleenstaande vrouw worden gediscrimineerd.

(iv) De kinderen van verzoeker lopen ofwel school in België of hebben de Belgische nationaliteit verworven en nemen actief deel aan de economische activiteit. (Stuk 5) Dat de dochter van verzoeker haar scolaire activiteiten niet kunnen voorzetten in het onderwijssysteem waartoe zij zich nu geïntegreerd heeft alsook hun rechten als kind zouden worden geschonden;

(v) Dat ook de medische behandelingen van verzoekster niet of in mindere mate beschikbaar zijn in het land van herkomst, Irak.

(v) Verzoeker terugsturen zou zowel artikel 3 als artikel 8 van het EVRM schenden (cfr infra.)

3) Identiteitsdocumenten

Verzoeker bevindt zich thans in een lopende asielprocedure.

De identiteitsdocumenten van verzoeker kunnen worden aangetroffen onder "Stuk 1".

4) Bijdrage in administratieve kosten

Verzoeker heeft haar bijdrage, ad. 363,00 EUR, in de administratieve kosten voor de behandeling van hun regularisatieaanvraag betaald. (Stuk 8).

B. GEGRONDHEID

1) Prangende humanitaire situatie

Onder prangende humanitaire situatie moet worden verstaan elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Verzoekers terugsturen naar Irak en een weigering tot verblijf in België zou een inbreuk betekenen op zowel artikel 3 - als artikel 8 EVRM aangezien zij een ernstige vrees voor vervolging loopt omwille van de hierboven weergegeven problematiek.

Bovendien vult verzoeker een knelpuntberoep in, is verzoeker in België geïntegreerd (in de dat verband moet worden aangekaart dat verzoeker slaagde in haar inburgeringscursus(sen) en dat de dochter van verzoeker hier school loopt en dat haar Belgische zoon hier reeds lang een vaste job heeft en zo ook bijdraagt aan de economische activiteit.

Dat verzoeker medische problemen kan laten optekenen waarvoor een behandeling lopende is in België. (Stuk 7);

2) Bijzondere banden met België

Gedurende de periode dat Verzoeker in België verblijft, heeft hij op verschillende vlakken bijzondere banden met België ontwikkeld. (Stuk 3 t.e.m 7)

Verzoeker kan als knelpuntberoeper in België werken (in geval van verwijdering zou zij haar beroep niet of niet langer kunnen uitoefenen) en biedt dus een meerwaarde voor het Koninkrijk. Bovendien integreerde verzoeker zich en loopt haar kind hier school. Dat verzoeker zelfs een kind heeft die de Belgische nationaliteit heeft verworven.

3) Onverwijderbaarheid

Verzoeker is feitelijk in de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren, aangezien dit een potentiële schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens (het "EVRM") zou inhouden.

Dat immers verzoeker gelet op de bijzondere banden zoals hierboven uiteengezet moeten worden aangehaald om tot volstrekte onverwijderbaarheid te besluiten.

Gelet op Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955);

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Verbod van foltering "

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat zij zal worden vervolgd omwille van haar problemen in Irak.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld – quod non – dat verzoeker in Irak zou worden vermoord of zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden.

Gelet op DE VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD

(Cfr. COI BAGDAD dd. 26 maart 2018(update) <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-bagdad-0>):

Deze COI Focus maakt een stand van zaken op van de veiligheidssituatie in Bagdad. Het onderzoek richt zich in het bijzonder op de periode van september 2017 tot midden maart 2018, en werd uitgevoerd tussen 1 en 22 maart 2018. Dit document vervangt het vorige met dezelfde titel van 25 september 2017.

Na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden is er sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers.

Desalniettemin is ISIS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en

milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities – die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt word ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

Er zijn geen duidelijke geografische verschillen vast te stellen: het geweld treft heel Bagdad, en er is geen wijk die gespaard blijft van aanslagen. Hetzelfde geldt voor de buitengebieden.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur.

De stad wordt niet belegerd door ISIS, de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is te allen tijde verzekerd, de verkeerswegen zijn open (waaronder ook de internationale luchthaven).

De economische situatie is door de tegenvallende inkomsten van de staat, de grote uitgaven voor de oorlog en de economische ontwrichting door de meer dan twee miljoen ontheemden in het hele land echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open en er is gezondheidszorg, al staat de laatste onder druk.

In juni 2016 werd Falluja veroverd op ISIS, en in oktober 2016 zetten de ISF de aanval in op Mosul. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De overgebleven gebieden van ISIS in de provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk volgden in de daaropvolgende maanden, en van een dreiging dat de hoofdstad in de handen van ISIS zou kunnen vallen is in de eerste maanden van 2018 geen enkele sprake meer.

Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de Kurdish Regional Government (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand ISIS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Gelet op Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ;

Artikel 8 van het EVRM stelt dat "Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven"

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat verzoeker, zoals reeds vermeld, gelet op haar medische toestand (Stuk 7) volledig afhankelijk is van haar zoon. Dat verzoeker bij niemand anders en onder geen enkel beding andere steun kan verhalen. Dat de lopende behandeling voor de medische problemen van verzoeker bovendien niet of op zijn minst in mindere mate beschikbaar is in haar land van herkomst, Irak.

4) Geen gevaar voor openbare orde/goede zeden

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid, aangezien zij zich kenmerkt door een uiterst voorbeeldig gedrag en beschikt tevens over een volledig blanco strafregister.

5) Bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers

Overwegende dat verzoeker behept is met een bijzondere kwetsbaarheid dewelke zich veruitwendigt in enerzijds een lichamelijke problemen en anderzijds psychologische problemen. (Stuk 7)

Dat voor verzoeker bovendien de hulp van haar Belgische zoon, dewelke oorspronkelijk een beschermingsstatus werd toegekend in België (cfr. supra), onontbeerlijk is voor een goede levenskwaliteit. Dat verzoeker bovendien bij een eventueel terugkeer naar Irak een alleenstaande vrouw zou zijn. Dat de status van alleenstaande vrouw een zwaar gediscrimineerde status betreft waartegen flagrante schendingen van de mensenrechten de norm zijn geworden.

6) Situatie van overmacht en Covid-19

Dat rekening dient gehouden te worden met de situatie van overmacht dewelke zich op dit moment voordoet in de vorm van het coronavirus en de genomen maatregelen door de Belgische overheid.

Dat verzoeker bovendien behoort tot de risico-categorie omwille van haar slechtere gezondheid.

Dat in Irak tevens een grote pandemie is uitgebroken ingevolge het moeilijke in te dijken zijn van het voormelde virus. "

Overwegende dat de verzoekende partij per 12/11/2020 een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

Overwegende dat er vooreerst geen Belgische Diplomatieke post is in Irak.

Dat verder zoals supra werd uiteengezet tal van buitengewone omstandigheden kunnen worden opgetekend bij de aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij.

Zo is zijn er vooreerst de medische problemen van verzoeker.

Dat de tegenpartij oppert als zou het voor verzoeker makkelijk zijn als alleenstaande, geïsoleerde vrouw met dochter mogelijk zijn om naar Bagdad te reizen en dan vandaaruit het nodige te doen via de diplomatieke post in Amman.

Dit te weten dat mevrouw een medische problemen heeft en afhankelijk is van de steun van haar zoon.

Dat haar zoon haar steeds geld heeft toegestuurd. (Stuk 2-3)

Dat een eventuele terugkeer van de verzoeker naar het land van herkomst derhalve zou resulteren in een gedwongen terugkeer van de Belgische zoon van verzoeker.

Dat niet kan worden miskent dat het in hoofde van verzoeker en haar dochter om mensen gaat die verknocht zijn aan de Belgische waarden en normen.

En dat ook hun geloofsovertuiging hierdoor werd beïnvloed.

Dat overigens naar alle redelijkheid kan worden aangenomen dat bij een eventuele terugkeer zij zouden worden gezien als ongelovigen en allerminst zouden kunnen functioneren in Irak.

Overwegende dat door de tegenpartij op uiterlijk 28/03/2022 tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie werd besloten.

Dat de verwerende partij in onderhavige casu het heeft nagelaten om binnen een termijn van een jaar een beslissing te nemen.

Dat het wraakroepend is voor de verzoeker om te moeten vaststellen dat de tegenpartij na een termijn van niet minder dan anderhalf jaar tot de niet-ontvankelijkheid besluit omwille van enkele subjectieve argumenten.

Dat sommige van deze argumenten overigens perfect konden worden weerlegd door de verzoeker had zij op vraag van de tegenpartij de kans gekregen om eventueel nog aanvullende stukken bij te brengen waar nodig.

Dat aan de verzoeker kon worden gevraagd om meer bewijs te leveren in het kader van haar afhankelijkheid ten aanzien van haar zoon.

Dat dit had gekund via eenvoudig verzoek via de raadsman van de verzoeker.

Dat door de verwerende partij bovendien evenmin rekening werd gehouden met het schooljaar dat door de dochter van de verzoekende partij werd aangevat en eindigt in juni 2022.

Dat op deze manier de aspiraties van de dochter van de verzoekende partij om te slagen in haar studies ernstig gefnuikt worden.

Dat van de verwerende partij kon worden verwacht - nu zij toch zeer lange termijnen hanteert om tot een beslissing te komen – dat zij op zijn minst het einde van het schooljaar van de dochter van verzoeker zou afwachten alvorens over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing(en).

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker bovendien niet in staat is te weten welke elementen verwerende partij in rekening heeft genomen aangezien zij geen toegang heeft gehad tot haar administratief dossier (zie supra).

Hoewel verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt, kan deze niet op een willekeurige wijze worden uitgeoefend. Indien verwerende partij vaststelde niet voldoende informatie te beschikken over bepaalde elementen, diende zij deze aan verzoeker te vragen.

Dat de verwerende partij de buitenwone omstandigheden moet beoordelen op het moment van haar beslissing, zeker wanneer zij niet meteen overgaat tot het nemen van een beslissing.

In casu werd de bestreden beslissing genomen na een periode van bijna anderhalf jaar en net voor het einde van het schooljaar voor de dochter van de verzoekende partij. Dat zij derhalve geen afdoende rekening hield met de eventuele aangehaalde bijzondere omstandigheden.

Dat verder niets tegenpartij belet om bijkomende informatie op te vragen alvorens over te gaan tot een beslissing van niet ontvankelijkheid na een periode van niet minder dan anderhalf jaar na de aanvraag. Dit te meer omdat de tegenpartij met een eenvoudige verzoek via e-mail in het bezit kon worden gesteld van de bijkomende documenten.

Dat dergelijke besluitname, gelet op de precaire situatie van de verzoekende partij, als volledig disproportioneel dient te worden beschouwd.

Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat verzoeker haar verzoek tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden ontvankelijk en gegrond verklaard.

Meer, dat de artikelen 9bis, 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur worden geschonden, alsmede de rechten van de verdediging, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, art. 8 EVRM en het verbod van willekeur in zoverre dat het verzoek tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk en gegrond wordt verklaard.”

2.2 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 4 tot 6 van de wet openbaarheid van bestuur, het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van verdediging, nu zij geen toegang had tot het administratief dossier en het niet heeft kunnen inzien.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster om inzage heeft verzocht. Blijkens de stukken in het administratief dossier hebben verzoekster noch haar advocaat zich aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken om het administratief dossier in te zien en/of een kopie te verkrijgen van de stukken in het administratief dossier. Derhalve blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster op enig moment inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de Federale Wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994 blijkt dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad is derhalve niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de 'openbaarheidsprocedure' volledig los staat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster kan haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure. De Raad merkt nog op dat verzoekster ook niet aantoonde welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De schending van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur, van het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van verdediging, wordt niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Zij herhaalt haar argumenten zoals uiteengezet in haar verblijfsaanvraag van 13 november 2020.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen

aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het oneens met dit gemaakte oordeel.

Waar zij erop wijst dat er geen Belgische diplomatieke post is in Irak kan zij niet worden gevolgd nu in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“de Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden mevrouw kan via deze centra in Bagdad en Erbil een visum aanvragen. Meer informatie is terug te vinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgiekomen/visum-voor-belgie>.”* Verzoekster weerlegt het voormeld motief niet door te herhalen dat er geen Belgische diplomatieke post is in Irak. Zij laat na aan te tonen dat zij geen beroep zou kunnen doen op de visa centers in Bagdad om haar verblijfsaanvraag in te dienen en dat zij zich zou moeten wenden tot de diplomatieke post in Amman.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij niet kan terugkeren omwille van haar medische problemen en omdat zij afhankelijk is van de steun van haar zoon die haar steeds geld heeft toegestuurd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Mevrouw verwijst naar haar zoon die in België de subsidiaire bescherming genoot en nu de Belgische nationaliteit heeft en artikel 8 van het EVRM. Mevrouw verklaart volledig afhankelijk te zijn van hem, maar toont dit niet aan.

Dat mevrouw samenwoont met haar zoon, toont niet aan dat ze van hem afhankelijk is. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er worden geen bewijzen voorgelegd, buiten hun samenwoning, dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen een ouder en een meerderjarig kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van mevrouw niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Haar dochter die in België verblijft, maar niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, kan haar vergezellen bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

De medische elementen die mevrouw aanbrengt, tonen niet aan dat mevrouw omwille van medische redenen niet in staat zou zijn een (vliegtuig-)reis te ondernemen, noch dat ze geen toegang zou krijgen tot medische zorg en behandelingen in haar land van herkomst.”

Waar verzoekster haar medische problemen aanhaalt die haar terugkeer naar haar land van herkomst belemmeren en verwijst naar stuk 3 in bijlage van het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit deze stukken niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn een vliegtuigreis te ondernemen. Waar zij meent omwille van medische redenen over een tijdelijke verblijfsmachtiging te kunnen beschikken, merkt de Raad overigens op dat hiervoor een geëigende procedure is voorzien met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster lijkt te betogen dat de omstandigheid dat zij samenwoont met haar zoon een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt, moet het volgende worden opgemerkt. Bij het beoordelen van de aanwezigheid van eventuele bijzondere omstandigheden die zouden verhinderen dat verzoekster een verblijfsaanvraag conform de reguliere procedure indient, heeft de gemachtigde rekening gehouden met het feit dat verzoekster samenwoont met haar zoon. Dit blijkt nadrukkelijk uit de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde motiveert als volgt: *“Dat mevrouw samenwoont met haar zoon, toont niet aan dat ze van hem afhankelijk is. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een*

belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Er worden geen bewijzen voorgelegd, buiten hun samenwoning, dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen een ouder en een meerderjarig kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van mevrouw niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Haar dochter die in België verblijft, maar niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, kan haar vergezellen bij haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.”

Verweerder stelt correct dat haar zoon reeds meerderjarig is en dat zij bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone emotionele banden, dient aan te tonen om van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken. Bovendien concretiseert verzoekster niet op welke wijze de aanwezigheid van haar zoon in België haar verhindert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen. Zij stelt dat zij financieel afhankelijk is van haar zoon, evenwel verantwoordt dit argument niet waarom verzoekster zich niet tijdelijk naar haar land van herkomst zou kunnen begeven om daar via de gewone procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, te meer nu zij zelf verklaart dat haar zoon haar steeds geld heeft toegestuurd. Verweerder motiveert dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding van haar zoon in België impliceert en dat zij bovendien zich kan laten vergezellen door haar dochter die evenmin over geldige verblijfsdocumenten beschikt. Verzoekster laat na aan te tonen waarom haar zoon zou worden gedwongen tot een terugkeer wanneer zij, samen haar dochter, terugkeert naar Irak.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder heeft nagelaten bijkomende stukken op te vragen in verband met haar afhankelijkheid ten aanzien van haar zoon gaat zij eraan voorbij dat zij een aanvraag heeft ingediend waarin zij klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet aantoont dat het haar niet werd toegestaan om haar aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd aangaande haar afhankelijkheid van haar zoon. Gelet op de summiere uiteenzetting van verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 13 november 2020, maakt zij niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster van mening is dat de redelijke termijn geschonden is omdat verweerder bijna 1,5 jaar nodig had om een beslissing te treffen, merkt de Raad op dat rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is een behandelingstermijn van 1,5 jaar niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat verzoekster lange tijd op illegale wijze in België verblijft en zich intussen integreert, is uitsluitend aan hun eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden (RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554). Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Waar verzoekster betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het lopende schooljaar van haar dochter en die eindigt in juni 2022, kan verweerder worden gevolgd waar hij ter terechtzitting van 13 juli 2022 stelt dat verzoekster geen belang meer heeft bij haar grief, nu verzoekster niet aantoont dat haar dochter (al dan niet gedwongen) het land heeft verlaten voor het einde van haar schooljaar.

Verzoekster slaagt er niet in een schending van de voormelde bepalingen en beginselen aannemelijk te maken.

Verzoekster wijst nog op het feit dat zij als ongelovige allerm minst kan functioneren in Irak. De Raad merkt vooreerst op dat waar zij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dat artikel 3 van het EVRM

slechts geschonden wordt wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster in het land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster om zelf minstens een begin van bewijs aan te leveren dat aantoonde dat zij persoonlijk het risico loopt om te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster hieromtrent niet minstens een begin van bewijs aanlevert. Anderzijds heeft de gemachtigde hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing waar hij stelt: *“Mevrouw geeft aan in Irak gediscrimineerd te zullen worden als ongelovige, alleenstaande vrouw. Mevrouw gaf tijdens haar verzoeken om internationale bescherming aan een soennitische moslima te zijn.*

De verklaring dat ze nu plots niet gelovig zou zijn, is niet geloofwaardig. Mevrouw beschikt bovendien over een familiaal netwerk in Irak waarop ze kan terugvallen. Haar moeder woont nog steeds in Irak. Mevrouw heeft ook 8 broers en zussen die - buiten 1 die in Duitsland verblijft en 1 die in de Verenigde Staten van Amerika verblijft - allen in Bagdad (Irak) verblijven.” Verzoekster legt geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn als ze terugkeert naar Irak, noch toont zij aan dat een ongelovige in Irak een risico loopt onderworpen te worden aan martelingen of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN